

Wim en Hans Anker

Levenslang

Ja, er zijn wel degelijk verschillen tussen Wim en Hans Anker. Qua karakter en zelfs qua uiterlijk. Maar de advocatentweeling, bekend van talloze moordprocessen, heeft al 52 jaar aan een half woord genoeg. De Ankers zitten aan elkaar vast. Voorgoed.

'Vroeger', zegt Wim, "waren wij vreselijk hetzelfde. Tot ons vierde konden zelfs onze ouders ons niet uit elkaar houden. Wij hadden kleren met onze namen er ingenaaid. Dan hoopte je maar dat je het goede aan kreeg."

Hans: "We hadden dezelfde hobby's, kattenkwaad uithalen, voetbalclub Heerenveen. We waren altijd samen, hadden niet veel anderen nodig, hadden nooit ruzie."

Wim: "We hebben een keer verkering gehad met een tweeling. Dat gaf wat problemen, want ze wilden allebei met mij."

Hans: "In het strafrecht zegt men dan: er zijn vele waarheden."

De gebroeders zitten in hun stamkroeg Cleef in Akkrum. Op het Perzisch tafelkleedje staan twee glaasjes jenever. Bij nadere inspectie zijn er tussen de kaalhoofdige, besnorde tweelingbroers wel degelijk verschillen. Hans is magerder in het

gezicht, Wim heeft zachtere trekken. Hans heeft een felle blik in zijn ogen, Wim een meer melancholieke. Allebei kijken ze tevreden als ze een slok jenever nemen.

Wim: "We komen uit een warm en sociaal gezin. Daardoor hadden wij van jongs af aan een sterk gevoel voor hulpvaardigheid."

Hans: "Pa was burgemeester. Altijd in kleine gemeentes. Mensen zeiden dat hij geen burgemeester was, maar burgervader. Hij was bij iedereen betrokken en stond met zijn laarzen in de klei. Maar in de eerste plaats was hij ónze vader, al was hij vaak weg."

Wim: "Pa zorgde er wel voor dat hij om etenstijd thuis was."

Hans: "Op zondag was hij ook thuis. Dan deden we spelletjes. Maar verder was hij veel op pad voor zijn werk en zat hij ook nog in het bestuur van zo'n zesentwintig verenigingen. Toen wij

'Anker en Anker': Wim (links) en Hans.

werden geboren... ik weet niet waar pa toen was.”

Wim: “We kwamen erg vroeg, twee maanden eerder dan gepland. We gingen zo de couveuse in. Zou je nu niet meer zeggen, hè?”

Hans: “Pa zei op zijn sterfbed: ‘Misschien had ik meer met jullie moeten doen.’ Maar je moet het wel in die tijd zien. Toen pa gepensioneerd was, had hij tijd zat. Dan ging hij mee naar zittingen, onze chauffeur haalde hem dan op. Onze vader was het vaak eens met de officier van justitie. ‘Die officier had een verrekke stevig verhaal’, zei hij dan.”

Wim: “Moeder zei als ze ons op televisie had gezien: ‘Je bef was vies.’”

Tegelijk: “Geef die bef maar aan je moeder mee!”

Wim: “Had Hans vlavlekken op zijn bef, van een vlap bij de lunch.”

Hans: “Het waren geen vlavlekken.”

Wim: “Pa had liever gezien dat wij rechter of officier van justitie waren geworden, meer het algemeen belang.”

Hans: “Moeder ook, maar om een andere reden. Zij vond de advocatuur te hectisch. Ze was bang dat Wim daar te gevoelig voor was.”

Wim: “Dat mocht dan zo zijn, maar we waren wel samen.”

Hans: “Vanaf onze studie trok het strafrecht ons al aan. Vervolgden verdedigen. De strijd van de eenling tegen de machtige staat. Volop emoties.”

Wim: “Het was ons jeugdideaal, strafadvocaat worden. Met een eigen kantoor. ‘Anker en Anker’, dat vonden we wel klinken.”

‘Nu’, zegt Wim, “vinden mensen Hans wel eens hard. Maar Hans moet harder zijn omdat ik gevoeliger ben. Hij is ook enorm optimistisch. Dat bewonder ik. Ikzelf moet na een tegenslag wel eens bijeengeraapt worden.”

Hans: “Hij heeft dan zó hard aan een zaak gewerkt en dan wordt er niets van de strafeis afge-

Hans: ‘Vanaf onze studie trok het strafrecht ons al aan. Vervolgden verdedigen. De strijd van **de eenling tegen de machtige staat.** Volop emoties.’

haald. Als ik rechter was zou ik zeggen: ‘Doe er voor Anker maar een weekje af, hij heeft zo zijn best gedaan.’”

Wim: “Soms beurt de cliënt die extra straf heeft gekregen mij op: ‘Anker, het komt wel goed.’”

Hans: “Maar als het wel succesvol afloopt, gaat hij direct door naar de volgende zaak. Dan zeg ik: als het goed gaat moet je het ook vieren. Even met de cliënt een borrel drinken.”

Wim: “De advocatuur zit in mijn bloed. Die spanning van de zaal binnengaan, niet weten wat er gaat gebeuren. Ik ben een man van de branding.”

Hans: “Als Wim zijn toga aan heeft ontziet hij niets en niemand.”

Wim: “Het allermooiste is het pleidooi. En dan moet je geen sprekende zak meel zijn. Wij doen heel veel moordzaken en elk dossier is gruwelijk. Maar ik probeer me te verplaatsen in de cliënt. Je moet een moordenaar met hart en ziel bijstaan.

De belangen van het slachtoffer en de nabestaan- ▶

den worden door een ander behartigd.”

Hans: “Als je dat eenzijdige standpunt niet aankunt moet je geen strafadvocaat worden.”

Wim: “Ik kan het omdat wij vechten voor een mens. Ik vecht niet voor een moordenaar, maar voor iemand met een eigen karakter, met wie we een goed contact hebben. Als ik tegenover Ferdi E. of Michel S. zit, denk ik niet aan het delict.”

Hans: “Je bouwt een vertrouwensrelatie op. Neem Paul S. die een viervoudige moord heeft gepleegd. Wij hebben ervoor gevochten dat hij geen levenslang zou krijgen. Dat lukte, maar je gelooft niet wat je dan over je heen krijgt.”

Wim: “Dat was mijn laatste zaak voordat ik er een half jaar tussenuit ging. De koek was op. Ik sliep slecht, was prikkelbaar. En ik kon de krant en de tv-ondertiteling niet meer lezen.”

Hij kijkt somber. Hans, de optimist, ziet de lol er van in: “Je moet gewoon een bril.”

Wim: “Het is een slopend bestaan. Werkweken van honderd uur, altijd maar moord en doodslag, druk van de cliënt, kritiek. Al kreeg ik wel heel warme brieven van tbs-gestelden. ‘Doe het maar kalm aan’, schreven ze. ‘Als u maar fit terugkomt.’ Het enige voordeel van die periode was dat ik veel met mijn dochter heb gedaan. Marlies ging net naar de middelbare school. Dan kwam ze ’s middags terug op de fiets, alles was spannend en nieuw. En dan was papa er. Niet altijd heel vrolijk, maar hij was er.

Ik doe veel met mijn dochter. Ik wil haar niet steeds voor de tv hebben. We fietsen veel samen en als ze maandag repetitie heeft van het muziekkorps, ga ik mee.”

Hans: “Opvoeden is in deze tijd niet gemakkelijk. Je denkt dat je nog mee kunt doen. Maar dan zijn ze weer aan het msn’en en dan weer aan het sms’en. Laatst heb ik mijn twee zoons bij de computer vandaan gesleept en gezegd: ‘Jij gaat voetballen en jij gaat vissen.’”

Wim: “Jij bent een heel boze vader hè? Ik denk dat ik de Stichting Jeugd en Gezin ga bellen.”

Wim: ‘Wij **laten**
ons niet
beïnvloeden,

behalve door elkaar.

Voor onze echtgenotes
is dat wel eens lastig.’

Hans: “Proost Joop!” (De gebroeders noemen elkaar ‘Joop’ om verwarring te stichten, red.)

Wim: “Proost Joop!”

Hans: “Wij hebben geen mobiele telefoon en geen computer. We doen alles per dictafoon. Mensen zeggen dat we er zaken door verspelen. Maar we hebben het druk zat.”

Wim: “We staan nummer één en twee in de advocaten top-tien. Zonder computer en zonder mobiele telefoon.”

Hans moppert: “Ik wil rust in de tent.”

Wim: “Wij laten ons niet beïnvloeden, behalve door elkaar. Voor onze echtgenotes is dat wel eens lastig. Bijzondere dingen melden we soms eerst bij elkaar. Dat is geen bewuste keuze. Het komt ook omdat Hans en ik vaak van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat samen zijn. Maar het moet niet te gek worden. Je vrouw moet niet constant horen: ‘Goh, Hans weet het al drie dagen.’ Maar met het ouder worden hou je daar meer rekening mee.”

Hans: “Je zoekt een rustpunt bij elkaar. Andere rustpunten zijn onze tradities. We gaan al dertig jaar ééns in de twee weken naar Heerenveen, ▶

Hans: 'Wij behoren tot de categorie die **meer te vinden is op begrafenissen** en crematies dan op een huwelijksfeest.'

altijd op dezelfde plek. Op de nieuwjaarsreceptie zingen we smartlappen, tweestemmig. En we gaan al 45 jaar naar hetzelfde familiehotel in Limburg, nu met onze gezinnen."

Wim: "De eigenaar mag van ons niets verbouwen. Het moet hetzelfde blijven, de gelagkamer, het everzwijn aan de muur."

Hans: "Wij houden ook niet van een hotelreceptie met steeds een ander. Wij willen een waard die er 's avonds laat staat en ook weer 's ochtends als we gaan ontbijten."

Wim: "We dreigen in ons beroep wel eens ten onder te gaan aan chaos en hectiek. Misschien een flauwe woordspeling, maar daarom hebben wij vaste ankers nodig."

'Straks', zegt Hans, "zullen we wat minder gaan werken."

Wim: "Toen ik er een half jaar uit was, heb ik mijn doelen bijgesteld. Ik kan zo niet nog vijftien jaar doorgaan. Hans is de tijd daarvoor lang ziek geweest en je beseft ineens je kwetsbaarheid. Dat versnelde het denkproces over onze toekomst."

We zijn al bezig met onze opvolging. Ik heb er wel last van dat ik door die uitval eigenlijk te snel in zo'n proces ben gekomen. Maar echt stoppen doen we voorlopig niet. Dan zouden Hans en ik op een glijbaan achteruit gaan."

Hans: "Je wilt er eigenlijk niet aan. Wij zijn geen mensen die denken aan de VUT. Binnen je gezin wil je ook niet over de dood praten, dan praat je liever over de overwinning van Heerenveen op Vitesse. Maar je moet je ogen er ook niet voor sluiten. We kunnen doorgaan zo lang we willen, alleen niet met deze intensiteit."

Wim: "Vier moordzaken per jaar, dat lijkt me wel wat voor later."

Hans: "En we kunnen lezingen en cursussen geven. En dingen doen waar het dorp wat aan heeft. Feestweken organiseren of zo. Wij zitten al dertig jaar in de activiteitenvereniging van Akkrum."

Wim: "Ik heb 52 jaar enorm intens geleefd, het was een bruisend leven. Twee jaar geleden organiseerde het dorp in dit café een feest voor onze vijftigste verjaardag. Ik zag er enorm tegenop, Hans niet. Ik zie mezelf nog als jonge hond. Ik heb pas na twee jaar geaccepteerd dat ik vijftig werd."

Hans: "Ik wil negentig worden. Maar we merken nu al dat steeds meer mensen om ons heen wegvallen. Je wordt met je neus op de feiten gedrukt. Wij behoren tot de categorie die meer te vinden is op begrafenissen en crematies dan op een huwelijksfeest."

Wim: "We gaan, ook als we geen kaart krijgen."

Hans: "Bij twijfel: gaan. De dood doe je nooit meer over."

Wim: "Dat is het enige waar ik bang voor ben. Dat er door gezondheidsproblemen een van ons zou uitvallen. 'Anker en Anker', daar zit alles in. 't Is geen 'Anker'. Als Hans iets overkomt, hou ik op met de advocatuur. Onze kracht is ook onze zwakte. Mijn broer en ik hebben aan een half woord genoeg. Als hij er niet meer is, is ook de glans van mijn leven weg."